

2.2.20, Telecí

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.

POZDRAV Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista.

INTROIT Hlahol Bohu, celá země! Pějte žalmy k slávě jeho jména, jeho chválu šířte chvalozpěvem. Řekněte Bohu: Jakou bázeň vzbuzují tvé činy! Pro tvoji nesmírnou moc se vtírají v tvou přízeň i tví nepřátelé. Ať se ti klaní celá země a zpívá ti žalmy, ať zpívá žalmy tvému jménu. (Ž 66, 1-4) Amen

PÍSEŇ 98 zpívejte pánu,

VSTUPNÍ MODLITBA

Pane náš, děkujeme ti a chválíme tě za to, že jsi stvořil tuto zemi, že jsi stvořil i nás. Děkujeme ti, že jsi s člověkem stále, že nás neopouštíš, že se od nás nevzdaluješ. Svůj lid jsi od počátku zahrnul láskou a péčí, i nás podnes shromažďuješ, i my až podnes smíme být zahrnováni tvou dobrotou a štědrostí. Poznáváme, jak milostivě jsi s námi v našem životě jednal, jak jsi nás vedl a provázel, jak jsi nás držel, když nám hrozilo, že zahyneme. Bože, ty ses již svému lidu izraelskému dal poznat jako ten, který provádí hlubinami moře suchou nohou, ty ses ukázal učedníkům v Kristu Ježíši jako ten, který utiňuje bouři. Děkujeme ti, že právě v něm, v Ježíši Kristu, smíme nacházet pomoc a záchranu. Věříme, že on je i naše vysvobození, vždyť přemohl smrt. Pane Ježíši Kriste, ty víš, jak lehce podléháme všemu, co na nás útočí. Jak propadáme starostem, obavám strachu, jak lehce nás za-chvátí panika a děs, jak snadno se náš život promění v poušť, v sucho-pár beznaděje. Prosíme, Pane náš, obnovuj v nás víru, zažeň z našich srdcí strach, posilni nás svým Slovem. Dej nám poznat svoji moc, Ducha svatého nám neber. Amen

1. ČTENÍ Iz 51, 9-16

PÍSEŇ 158 samému bohu,

OHLÁŠKY

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Pane Ježíši Kriste, ve tvém jménu se obracíme k nebeskému Otci a prosíme, přimlouvej se za nás:

aby nezahynula naše víra, posiluj svou církev ve světě, když se přestává věřit tvým zaslíbením, doléhá na ni úzkost a strach, že nepřežije;

aby nezahynula víra těch, kteří jsou postiženi ztrátou blízkého člověka, u kterých je tvé milosrdenství překryto obavou o zítřek, bolesti, samotou nebo zoufalstvím;

aby nezahynula víra těch, kdo jsou nemocí upoutáni na lůžko, kdo v bolestech prosí o ukončení trápení, kdo si připadají na obtíž druhým; aby nezahynula víra těch, kdo vydávají už léta svědectví o tobě, o tvé lásce, ale mají pocit, že jejich kázání a zvěstování zůstává bez odezvy;

aby nezahynula víra těch, kdo se snaží o prosazení spravedlnosti, pokoje, ale setkávají se s odmítáním, nenávistí a úskoky;

aby nezahynula víra těch, kdo se nemohou dovolat spravedlnosti, pomoci a vysvobození;

aby nezahynula víra těch, kteří z úzkostí hledí na náš svět plný sobectví a nelásky.

Nebeský Otče, pro svého Syna, vydaného za nás smrt, vyslyš naše prosby, když společně k tobě voláme: Otče náš... Amen

POSLÁNÍ Hospodin je shovívavý a velkorysý. Kdo odolá jeho hroznému hněvu? Kdo obstojí před jeho planoucím hněvem? Jeho rozhořčení sálá jak oheň, skály se před ním drolí. Hospodin je dobrý, je záštitou v den soužení, zná se k těm, kteří se k němu utíkají. (Na 1, 3.6.7)

POŽEHNÁNÍ Pokoj Boží, převyšující každé pomyšlení, bude střežit vaše srdce i mysl v Kristu Ježíši. Amen

PÍSEŇ 487 amen, otče

2. ČTENÍ (ZÁKLAD KÁZÁNÍ) Mk 4, 35-41

Milí přátelé,

tak proč? Proč jste tak ustrašení? A čeho se stále tak bojíte? Ale dost výčitek a zeptejme se jinak. Kdo je ten, který poručí větru dešti, a to se hned utiší až tak, že nastane veliké ticho? Tak kdo a proč nám to všechno vlastně říká, neměl by tam konečně taky něco jiného?

Ptali se Ježíšovi učedníci a ptáme se i my, když čekáme na nějakého toho spasitele, který za nás vyřeší všechny naše problémy a my se tak už nebudeme muset ničeho bát.

Tak kdo? A není to nakonec jedno, když stejně všichni zahyneme, všechny vichřice a vlny se přes nás převalí a ten, který by nás měl zachránit, už protože mu to kdysi někdo řekl, teď stejně někde spí a vůbec ho to, co s námi bude, nezajímá?

Ne, není. Předně proto, že největším nepřítelem Ježíšových učedníků není jeho spánek, ale jejich vlastní strach. Ježíši sice vyčítají, že spí, zrovna když hynou a vůbec mu to není líto, ale Ježíš jim zase vyčítá, že se stále jen bojí sami o sebe a nenechají ho v klidu vyspat po náročném dni. Co tedy měli udělat jinak?

Předně se nebát. Hromy, blesky, no a co? Já mám přece víru. Ale co když nemám. Co když i mně patří Ježíšova výčitka, vy ještě

nemáte víru? Nebo ještě jinak a teď už přímo k jádru věci, máte malou víru. A to tedy slyšet nechceme ani nepotřebujeme.

A tak se teda zeptejme zase my. Co je to ta víra, která by utišila i všechny bouře s vichřicemi. Důvěra, že všechno dobře dopadne přece. Víra je kromě osobního vztahu k nekonečnu a věroučných pouček o tom, kdo je a není Pán Ježíš především důvěrou, že všechno nakonec dobře dopadne, a i ty valící se vlny ustanou, uklidní se a opět nastane klid a pokoj a třeba i veliké ticho.

Ale jak se to dělá? Jak se taková důvěra vytváří a jak se buduje? Především ve vztahu s druhým člověkem. Důvěra je velice křehká věc, nikdy nevím, jestli mě ten druhý nezklame, ale pokud mu důvěřuji a věřím, mám naději, že se tak i nestane. Právě důvěra činí z víry neustálý proces, kdy není nic jistého, o vše se musí svým způsobem zápasit, ale věřit, že i přes všechna protivenství to nakonec dobře dopadne. A že se vše zase v dobré obrátí. A i my budeme nakonec zachráněni. Jestli nám jde hlavně o tohle.

Takže kdo že je ten, že ho poslouchá i vítr i moře? A komu máme především důvěřovat při všech našich zápasech o víru a cestu k víře druhého člověka? Předně někdo, o kom se strašně těžko mluví, o víře se taky mluví pěkně blbě, ale o víře v Boha a Pána Ježíše snad ještě hůře. Snad jen, když jde do tuhého a začneme se něčeho bát, tak se najednou probouzí a my se jen můžeme zeptat, tak kdo.

Tak kdo. Snad ten, který je i ve všech životních i jiných bouřích stále s námi a pro nás a pro naše povzbuzení. Ten, díky němuž i uprostřed všech bouří plujeme v lodičce církve v důvěře, že i když zrovna spí, je stále s námi. Ten, který nás neopouští a má moc vytrhnout nás z moci všeho zlého a nade vším, co nás hrozí zničit, je milostivý a svrchovaný Pán. Či ten, jehož moc je přítomna a my ji smíme ve víře přijímat. Jen nezoufat a doufat.

Tak ale kdo to teda je. Pán, Mistr a Učitel? Tak ho nazývali jiní, od učedníků až po učedníky. Většinou však spíš ironicky. Mistře, tobě je jedno, že zahyneme? Tobě na nás ani trochu nezáleží? Kde, Pane, jsi, když tě potřebujeme. A Pane Učiteli, co uděláš s těmi, kteří tě neznají nebo o tobě nevědí a jak to, že spíš, když my tady úpíme a jde nám v podstatě o život.

Inu, prober se, kdo spíš a zazáří ti Kristus. Ano, Pán Ježíš je především tím, kdo sám probouzí lidi z jejich spánku, a to i toho duchovního a vrací je k víře. Vždyť kdy jindy naše víra a důvěra spí, než když se stále něčeho bojíme a strachujeme a pohlcují nás obavy o to, co s námi bude a kdo se o nás postará, když tento spí.

Hlavu vzhůru, přátelé. To, k čemu nakonec burcuje Pán Ježíš poté, co ho vyburcují jeho učedníci, aby jim pomohl se skoro plnou lodí, je nechat zmlknout všechny hrozby doby a z velikého ticha po

bouři, nikoli před, nechat promluvit přímo jeho, aby mohl říct, to ještě nemáte víru, že jste stále tak ustrašení?

Takže už ne kdo to jen je, ale kde je ta naše víra? Ano i ne, ne i ano. My se, přátelé, máme bát především toho, koho poslouchá i vítr a moře a ptát se hlavně po něm. A jediné tak dojdeme i k tomu, co klidně můžeme říkat i jeden druhému, ještě nemáte víru? Kde je vaše víra? Takže už ne kdo, ale kde a už ne kde, ale kdo.

Kde je víra v toho, který nás i učí mluvit o tom, proč se toho vůbec nemusíme bát. A kdy jindy než v časech, kdy dobrých zpráv není nikdy dost, kdy i druzí lidé by občas potřebovali nějaké to slovo povzbuzení a pozvání k tomu, který nepatří jen nám. Kdy jindy než v době copak doporučených pěti procent, ale hlavně neobyčejného otřesu nebojím se říct samotných základů křesťanské víry, které chybí láska, která by i hory přenášela a občas i naděje, protože líp už bylo. To je i otřes Ježíšových učedníků, když ze strachu o sebe samé vyčiní jejich Mistru, že tu bídne zahynou, zatímco jemu je to jedno, když z chybějící naděje, že by se třeba mohlo vše zase v dobré obrátit, se vytrácí i víra, která se už jen ptá, jak to že ho poslouchá i vítr i moře?

Tak kde. A jak z toho všeho ven. Posilou a povzbuzením pro Ježíšovy učedníky nakonec bylo, že se Ježíš nakonec probral, utišil

vše, co bylo třeba a navrch je napomenul, proč jsou tak ustrašení, když mají mít víru.

Co nám, kteří to taky potřebujeme jak sůl. Že by víra v toho, koho jinak všechno poslouchá? Nebo snad ještě něco jiného.

Naděje, láska? Nebo by stačilo jen prosté přestat se bát a vzít vážně všechny výzvy dnešní doby a jít vstříc všem dobrodružstvím, které i víra přináší a vy ji ještě nemáte? Tak přijďte a uvidíte.

Nejlepší obranou proti strachu a všeobecné ustrašenosti je jít mu vstříc, postavit se všem obavám o budoucnost a tomu, co všechno nás může smést a probudit v sobě člověka i toho Ježíše, taky člověka z masa a kostí a zaposlouchat se do jeho lidství, které umí utišit i pohrozit, ale hlavně otevřít tu nejzákladnější a nejpodstatnější otázku, kdo to jen je a kde ho najdu a proč bych se právě na něj měl spolehnout, i když se to třeba nezdá. Ježíšova výzva je přitom prostá a jasná, i na potápějící se lodi se lze udržet, někdy stačí jen probudit, koho je třeba, a spolehnout se na jeho pomoc a trpělivost s námi lidmi. A to Ježíš uměl dokonale, v tom byl dokonale lidský i neobyčejně blízký lidem i Bohu. A v tom může být i nám příkladem.

Jen se nebát ani jeho, že by nás v tom třeba mohl nechat, že by ani tu bouři neuměl utišit, že by ani nás neuměl napomenout a vyvést z našich strachů a beznadějí. Ne, to by pak nebyl ani on.

Ježíš totiž umí všechno. Včas se vzdálit, včas usnout a na chvíli se prospat, aby i do ticha po nastalé bouři mohl pronést, není zač a teď čeho jste se vlastně tak báli?

Až se po strachu z utopení začali bát toho, který je toho všeho tak klidně schopen. Co bychom my za to dali.

Jenže to stále ještě neumíme, stále nám něco chybí, snad nějaká lehkost, snad spolehnutí se na to, že s námi je ještě někdo jiný.

Nebo jen přeplavit se na druhou stranu, tam to i všechno začalo. To, co i ty učedníky nakonec donutilo k tomu položit si otázku po tom, jak sami nezahynout je jednak konečná důvěra, že v tom nejsou sami a jednak že je k tomu i dovedla ta druhá strana. Bez ní by se to asi ani nestalo. Právě tam, na druhé straně, mohlo dojít k neobyčejnému povzbuzení i samotné křesťanské víry, která se najednou ukázala jako nosná a přes všechno schopná probudit i otázek po svém přežití plné učedníky. A není to špatně, naopak. Někdy nás doba jen nutí k tomu položit si tu správnou otázku a copak to nejde i jinak a kde je naše víra uprostřed všech bitev a bouří, co nás provázejí takřka odpradáвна. Ano, víra se může probudit i na druhé straně.

Což není vůbec špatné poznání, že je tu někde příležitost k tomu, co v konečném důsledku může vést i ke kardinální otázce po tom, proč jste tak ustrašení, když v tom ani zdaleka nejste sami.

PÍSEŇ 182 pán bůh, 198 pod ochranou, 200 v tvé síle